

Žarko Zolotić

PISMA S LOGOM

PISMO OCU

o, arijom mobilnog mocarta ti opoj me, priklani golube, glasonošo
sa onoga sveta.

iznenadni, žalobni pastiri, nepokajna jaganjaca vuno: paučine
skupljač postao sam; krasan junak strašnome megdanu
dok garnišnom probadam aždahu.

pismenima oplodujem krvnu nam njivicu; ovas sejem strašila
desnicom.

krčim parlog – izrastaju kraste; polje orem – izorem lobanje; pčele
kljukam – roje se aveti.

za mene, uz kafu, molim, kafku bez šećera.
sred božićom plotne izmaglice već četvrti dan zaredom zrim
za umiranje.

sa vatrenom pticom se venčavam.

o, arijom mobilnog mocarta ti opoj me, priklani golube, glasonošo
sa onoga sveta.

sina zovom probuđeni starče, slep kada se obrem u ulici vidovitog
filipa višnjića,

na sumornom trgu pobjednika, u zimskom kaputu bez udova,
pod prokislom kožom bez džepova,

na visećem mostu bez obala, u mračnome gradu bez svetala,
o, melanholijo,

okoštala šifro naše krvi

– čuj, ako si britkim raonikom skenirao tvrdu oranicu;

čuj, ako si ponizio podne;

čuj, ako si odbaćeni kamen, stub ako si nezasitom solju u prozukli
temelj uzidao,

a ti,

onda,

reci:

bosonogu sreću kada izržu kulaši, potkovici dani kada minu; koren
kada jablanu podseku;

Dom Kada Me Progna;

PRAH NAŠ PROSTI KADA SE POMEŠA;

ućutkanoj milosni grlici rekvijem kad nevinoj zarežim, ko će koga,
oče, poroditi?
ko će kome pokazati pravac? orlu kokoš? dim zar cigarete? ruka,
treća? naliv/pera brazda?
kažiprst-zar-semafora-stravni?
o, arijom mobilnog mocarta ti opoj me, priklani golube, glasonošo
sa onoga sveta.

PISMO EMANUELU SVEDENBORGU

kilometar ispod onog konstantnog nivoa mora (a već ko zna
koji deo od engleske milje) pljuvačkom prebacuješ nebodere;
po isteku kalendara, iz šampanjske čaše piješ ponoć dugu
1.000 godina;
sa šekspirom ljuštiš viljamovku; divlji orkan u šibicu svijaš;
pred butikom odlučuješ da svilenoj turskoj imperiji novim vratom
šal pridaviš;
naređuješ pokret legijama sporih stalagmita; brzo spavaš
u boingu 747 iznad san franciska;
sa jebenim JAT-om gavranova na trodnevni vikend u pakao letiš
pre uskrsa;
obično subotom, premda petkom, brčkaš se u bočici mastila;
nikada petkom, osim sredom, smrtno krvoliptiš.

Ozarena Uspravna Šimpanzo:
od svanuća poješ s anhelima.

PISMO HORHEU LUISU BORHESU

pita gora onog sa ostrva sama za broj svoje kote na školskom
globusu: vrištećega viskom da poravnam s pitagorom zemlju
došao sam;
zenonu kroz dugu da protrčim;
turističkoj žetvi ljudske sa pavlom iz tarsa da poberem glave došao
sam.
došao sam zato. zato sam došao. petim betovenom najzad da me
čuju, a tobom, borhese, najzad da me vide.
bigotnome da big-benu besmrtnost iskinjim; beduinu pesak
da iscurim. došao sam zato. zato sam došao.

mrtva luko, zdravo došao sam; probušeno jedro, došao sam; udovico smerna, došao sam.
vozovi nam ne stižu, točkovi; ni plata, pilate. ne zazivaj monsune, o, suzo; trn, ružico; ni tornado, rodo. došao sam.
nerođenih škrgut da progučem, uspavanki osvjet da prokažem; crvom međe gvozđu da razvalim; kvasac da dosolim; spasonosnoj lažnu nadu misli da potopim. eto zašto, zato. zato sam došao.

a vi koji,
a vi koji,

vratovima vi što šumskoj seči prkosite, vi što pukom pitijom iz delfa pentijumu pećine časkate, na itaci gospodara vi što penelopom lakom još čekate, logopeda vi što lagodnoga prestravljenom gavranu grakćete i/vi/koji/sisatoj/metresi/silikonske/jogurte/sisate

:
ISKOPAJTE OČI – e, pa, sad Gledajte;
ODRUBITE UŠI – e, pa, sad Slušajte.

PISMO DEČAKU U CRVENOM PRSLUKU

klon sam samo, tvoj sedi jedinac, dečake u crvenom prsluku
sezan stoje kistom naslikao.
gle, stiglo te stogodišnje pismo kojega baš maločas odaslah, i već,
vidim, pažljivo ga čitaš, zaogrnut brižnom dolamicom.
čekaš li me i noćas na zidu vernom stražom, ah, usedelica lažljivi
što rajsne glama zovu?
upijaš li zov divljih gusaka, pozdravlja li martom me afrika? čuvaš li
i sada kreket žaba princezama za pev im svatovski?
oblucima bajaš li oblake?
tumačiš li hijeroglif steni? dlan dudovom listu? salaš polju? tumačiš li
april jorgovanu? tavan munji, šibicu tavanu? severnjaču
iskopanom oku?
musketare, služiš li lastama?
zuriš li adađo svinjokolju?
igraš-li-se-fudbala-sa-glavom?
Bereš Li Još Trešnje Krvotoku? Grozd Grozoti? Glad Oskorušama?
nogdaunom
bro
 jiš
 li
samoći?

o, sladosti maznoga detinjstva što usnice bridiš trnjinama.
o, prevarna plaha nevinosti što odar nam maslačkovom mleči,
 kriomice, obilato hraniš.
o, da li si znao: KO LEPTIROM SNATRI TAJ PUZAĆE,
 KO CRVIĆEM SLUZNIM PROHODAĆE
:
u malecnoj sobi, koja nije;
u praznome domu, kojeg nema.

PISMO EDGARU ALANU POU

vidiš li da, rastom sitan, gorostas sam ulici pigmeja; da miralem
 mustaj-aga mladom sam mesecu;
da umorni sizif sam menhetnu, džingis-kan da lepom sam levisu,
 a hanibal vratima ve-cea;
vidiš li da bik sam koji sedi; hodajući pušać da sam, vitak; nerodenih
 i mrtvih da dužnik peterburških posečenih breza; džungla-berza
 njujorškog volstrita;
da šamir sam kašmirskih šimšira;
kad falična, miro da sam lažno; da bronzani konjanik sam trgu;
 da krvavi čekić sam usnama;
da besputna polarna sam noćca krvožednim surim medvedima;
 celodnevna *camera obscura* i krtica rujnog krvotoka;
kariesa arktik, tupi očnjak, jednooki džek da sam londonu; da ozimo
 sunce sam bez srama; da ponoćni vonders sam klaviru;
O, VIDIŠ LI, NIKAD/NE/VIDEO, DA BI OVAJ SMELI DAN USHITA,
po uzusu škrte poetike,
bremenito moglo predstavljati nešto što se potpuno uklapa, nešto
 poput na primer *beloga*, bele boje, čisto bele *ptice*, ah, iliti
 (precizno rečeno) nesravnjivo beloga

gavrana.